

на баба Янчулица, и радостъ стопли сърдцето ѝ.

— Извади иконката отъ кутията! Измий я! Да блеснатъ отново благитѣ очи на светитѣ братя Кирилъ и Методий. Стига сж тънали въ робски мракъ!

Баба Янчулица се прекръсти, цѣлуна иконата и я понесе къмъ кжщи.

— Бабо, като умнешъ иконата, стѣкми Дафинка и Янча въ новитѣ имъ премѣни! Дафинка да свие вѣнче отъ богородиче и здравецъ — да украсимъ иконата. Тя ще я носи. А Янчо гордо ще развѣе знамето. Следъ тѣхъ азъ съ Евангелието и децата на цѣло Слънчево. Така ще срещнемъ нашия учителъ. Той ще пристигне преди пладне.

Слънцето бѣ се дигнало надъ боровата гора и бѣ кацнало на училищната камбана, когато шумната дѣдова Янчулова детска дружина потегли за гарата. Най-напредъ чевръсто ситнѣше стѣпки Дафинка съ блѣснала въ чистота икона въ ржце, украсена съ свежо вѣнче отъ богородиче и здравецъ. Следъ нея бодро крачеше Янчо развѣлъ знамето; дѣдо Янчулъ съ Евангелието въ ржце, а задъ тѣхъ се люлѣеше честата гора отъ кждрокоси главици на селскитѣ дечурлига. Надъ веселата селска дружина летѣха бѣли гълъби и мекиятъ летежъ на крилетѣ имъ радостно отекваше въ детскитѣ сърдца.

Откъмъ Българска Морава се задале двуколка. Приблужи. Дѣдо Янчулъ махна съ калпакъ и двуколката спрѣ.

— Какво има, дѣдо? — попита младъ мжжъ, като скочи на земята.

— Вий ли сте нашиятъ учителъ?

— Азъ съмъ, дѣдо.

Децата се спуснаха като порой съ „ура“, заградиха учителя и му зацѣлуваха ржка. Дѣдо Янчулъ следѣше веселата превара на децата, и старческото му сърдце трѣпнѣше отъ незнайна радостъ. И, задавенъ отъ сълзи, продума:

— Добре дошелъ, синко! — и презъ сълзи цѣлуна учителя.

Ликуващата дружина потегли къмъ училището.

— Радвате ли се на свободата? — запита учителътъ.

— Ехъ, какъ да не се радваме, сине! Виждате какъ сж запустѣли пжтищата ни. Ами я погледнете жалкитѣ останки, що стърчатъ отъ моста срѣдъ Морава! Още отъ българско време е останалъ. Всичко се покруси, откакто сплетоха мрежитѣ си като паяци поробителитѣ ни надъ роднитѣ ни огнища... Азъ бѣхъ училищенъ слуга, когато нашитѣ отстѣпиха. Само тѣзи светини можахъ да потуля отъ змийскитѣ очи на потиснитѣ: иконата, знамето и това